

Del «Som i Serem» de finals del segle XIX fins el «Serem el què vulguem ser» del segle XXI, hi ha incomptables 11 de setembre. Malgrat el significants adulterats que li han volgut donar, la diada no és la festa de Catalunya. La diada és la jornada que els catalans ens hem marcat per reflexionar, i reivindicar la nostra identitat. Aquest sentiment no és el d'un poble que s'aixopluga en la contemplació romàntica del passat, sinó el d'una societat que creu que el seu model de país és millor que no pas el que li proposa l'Estat Espanyol. Parlar d'identitat catalana és molt adient avui que fa uns quinze dies que ens va deixar l'il·lustre historiador Josep Fontana autor de «La Formació d'una identitat». En aquest extraordinari llibre es fa un extens recorregut, des del segle VIII fins a l'actualitat, on explica amb gran claredat, la història de Catalunya. I ho fa amb una afinada capacitat d'interpretació especialment atenta als seus principals protagonistes, les dones i homes, que fan que la societat catalana prosperi superant els entrebancs, i que han manifestat una voluntat

inequívoca de preservar la identitat catalana. En paraules textuais de Josep Fontana: «la primera motivació que m'ha dut a escriure aquest llibre ha estat la de cercar explicacions al fet que els catalans siguem avui un poble amb un fort sentit d'identitat, de pertinença a un col·lectiu que comparteix, a més de la llengua i cultura, unes formes d'entendre la societat i el món»

La lectura d'aquest imprescindible llibre ens permet fer front a una sèrie de mentides, de vegades interessades, de vegades fruit de la ignorància, que han donat lloc a una reiteració de tòpics i malentesos. Ho podríem resumir en en aquests 10 punts:

1. Catalunya no ha estat mai una nació
2. Catalunya no ha estat mai sobirana perquè pertanyia a la Corona d'Aragó
3. Amb els Reis Catòlics neix la nació espanyola
4. Catalunya no ha tingut mai un exèrcit propi

5. Catalunya és bilingüe des del segle XV
6. Els catalans no van perdre res amb la derrota del 1714
7. El castellà mai no ha estat una llengua d'imposició
8. El catalanisme és un invent de la burgesia
9. La guerra civil només va ser una guerra entre dretes i esquerres
10. Franco va ser clau en la industrialització de Catalunya

A aquestes 10, segurament que avui s'hi podria afegir una onzena:

- TV3 manipula, menteix i és un aparell de propaganda separatista.

però el bo d'en Josep Fontana no va arribar-hi a temps per escriure una detallada argumentació per desmuntar la fal·làcia.

El llibre té algunes argumentacions que semblen intemporals. Com per exemple quan descriu que «la finalitat dels processos judicials no és sancionar les culpes sinó assentar el domini del règim». Aquesta afirmació la justifica amb un estudi jurídic de «l'excitació a la rebel·lió» on s'afirma que la voluntarietat no és un requisit indispensable perquè es produeixi l'esmentada rebel·lió. Un anàlisi molt actual, sinó fos que Fontana ho data a la llarga nit del franquisme, concretament l'any 1939, temps de repressió i estancament.

I aquesta societat catalana que es preocupa per la seva identitat, avui es troba desolada, trista, irritada, adolorida. Ha estat un any molt dur. Perquè aquest temps de reafirmació de la identitat, no ha estat un lluita contra, sinó a favor, a favor de nosaltres. I si avui lluïm un llaç groc, si avui la balconada de l'ajuntament en comtes de banderes hi ha una pancarta, si avui hem tenyit de groc Catalunya no és defensar la nostra identitat; és per defensar els

injustament empresonats i exiliats pel fet de defensar la nostra identitat.

És per això que aquest 11 de setembre ens serveix per expressar el nostre agraïment i solidaritat, i per enviar una emotiva i calorosa abraçada a l'Oriol, en Quim, en Romeva, en Rull i en Turull, als Jordi, i molt especialment a la Carme i a La Dolors. No és que el vostre empresonament sigui injust, el que és injust és el vostre processament. Abraçada que també fem arribar a tots els exiliats. Tot el que han fet és només portar a terme un programa electoral majoritari, per vies de diàleg i legalitat. La conseqüència de complir allò que és el motiu pel qual vam ser elegits, sigui el seu processament i posterior empresonaments, no és just. Tothom té el dret de pensar com vulgui, però no és just que per la via de la força s'impedeixi a aquest poble construir el seu futur. Perquè som una nació que tenim dret a decidir el què volem ser. El demòcrates no es guiem ni tenim criteris per les lleis positives (que és una prolongació de la llei natural, sorgida de la llei eterna), sinó d'allò que és just,

veritat i digne. Hi ha derrotes que tenen més dignitat que la victòria com diu Borges.

Que el seu processament és injust no ho diem només una majoria del poble català. A Bèlgica, a Alemanya, a Suïssa, a Regne Unit qui ho afirma, qui ho redacta en documents són el respectius sistemes judicials. Sols cal llegir la premsa europea per fer-se una idea del què pensen estudiosos de les lleis. Això sols té un nom: vulneració dels drets fonamentals.

Demandar la llibertat de presos de qualsevol condició per les raons que siguin sempre ha tingut un component humanitari. El fenomen que no té precedents és la mobilització contra la gent que demana llibertat i encara més insòlit és que es pretengui presentar-ho com una causa tan noble i legítima com qualsevol altra.

Com deia el periodista Joaquim Coca

No és el mateix plantar flors que arrencar-les.

No és el mateix fer un dibuix que estripar-lo.

No és el mateix construir un castell de sorra que trepitjar-lo.

No és el mateix posar un llaç groc que arrencar-lo.

No és el mateix la llibertat d'expressió que l'intent d'impedir-la.

Aquesta obsessió per eliminar la diferència sovint amaga també un cert complex d'inferioritat que, d'aquesta manera, eliminant-ne el contrari el que es vol es que aquest espai estigui ocupat, en exclusiva, per una sola visió del món.

Han de saber que, tal com deia Luter King, no hi ha res que s'oblidi amb més lentitud que una ofensa, ni res que s'oblidi més de pressa que un favor. Per això, a vegades hem trobat a faltar la defensa dels drets per part d'aquells espanyols que anys enrere

cantaven, o millor dit, cantàvem conjurament, amb
Labordeta

Habrà un día
en que todos
al levantar la vista,
veremos una tierra
que ponga libertad.

Tant o més degradant i vergonyós de les imatges
crident «a por ellos» va ser el silenci d'aquells a qui
un dia Raimon, després d'un concert a la universitat
de MAdrid, els hi va dedicar : «per unes quantes
hores / ens vam sentir lliure / i qui ha sentit la
llibertat / té més ganes de viure.» Molt trist tant
d'odi. Molt trist tant silenci.

I mentre no puguem acordar com podem exercir la
nostra identitat, aquí ens teniu, tossudament alçats
per fer possible aquest somni conjunt. I, tal com ens
comprometíem ara fa un any, estem a la disposició

del que emani del Parlament de Catalunya per fer possible el mandat sorgit de les urnes de l'1 d'octubre. És un orgull formar part d'aquesta població que aquell 1 d'octubre a les 5 del matí, protegien els col·legis electorals. Joiosos dels que cada dia 16, es congreguen davant l'ajuntament per reclamar el retorn a casa dels Jordi's i la resta de represaliats. Emocionats de trobar tants palafrugellencs a les portes de la presó de Figures cada dimarts al sopar popular; reconfortats de veure com un any més omplim autobusos per a anar a la mobilització. Gràcies a tots els que ho feu possible Només podem repetir: aquí ens teniu tossudament alçats. Ni jutges ni fiscals ens faran fer un pas enere.

I acabem amb el mateix compromís:

"Ens mantindrem fidels
per sempre més al servei d'aquest poble".

Visca Catalunya / Visca Catalunya Lliure